

Kertai Csenger

A képzelet realitása

Tandori Dezsőnek

Határodat körbenövi a moha,
a nedvesség átszivárog rajta.
Mindig azt gondoltam, hogy
a kettőnk között lévő vonal
az enyém,
most rá kell jönnöm, én még csak
most készülődöm belépni hozzád.

Hogy vársz e, csak rajtad múlik,
semmi sem az enyém, csak amit
adni akarsz nekem,
ami a te helyedről ide átörökíthető.

Határod vagyok,
kevesebb, mint te,
de több, mint amit
eddig gondoltam magamról,
onnan ide nézve, csak fagyos,
kemény talajon tudok átjönni.
Beszorulni a látványba,
magamra nézve az a pillantás,
ami nem létezik:
a képzelet realitása.

Persze tudom, hogy nincs igazam.
Annak örülök, hogy neked igazad van.
Kettőnk közül mégis én vagyok valóságos,
ami nálad van, a valótlan,
biztonságos távolságra tőlem már havazik,
maholnap betakarja a határt,
és már csak emléke marad
az egykor valónak,
hogy nekem nincs igazam.

Egy ember élete

Otthon, az íróasztalnál ül, küzd magával.

Amikor arra verem ki,
hogy mással vagy,
nehogy elveszítselek csak egyetlen pillanatra is,
megtaposott virághoz hasonlítok,
sáros, összehugyozott talajban.

Így vagyok megtaposva, több ezer éve,
görcsoldók és alkohol vegyhatása alatt.

Beszivárogsz a földbe,
az anyagcsere, egy kamasz húgycsövéből
fontos tápanyagokat juttat el a közeli fához.
Íme, a Deák Ferenc tér. Iszapos, kátrányos,
összemosott testek gyengén megvilágítva,
nevető lánycsapatot már nem találsz,
csak az emlékeidben kotorászol egy-két
megsápadt éjszaka után.

Jut e még fény a földre,
hirtelen nem hiszel abban,
hogy lehet még újra hajnal,
számolod a perceket,
hajnali ötkor,
nyáron már világosodni szokott.

(Elkap a légszomj,
gyorsan ki a Duna-partra,
két szál cigi,
pont a rosszullét határán kell eldobni,
ezt már megtanultad,
hogy miként egyensúlyozz rosszullét
és a bármi egyéb között,
tökmindegy, hogy mit csinálsz,
csak legyen az a konstans élmény,
akkor már főleg a rosszullét,
azt legalább ismered.)

Az életet megint átjárja a fény,
a homlokától lefelé megtelik
ragyogással, egy dalocskát dúdol:

„Nem várnak többet vacsorával,
a barátaid elfelejtik a neved,
édesanyád hiába töri a fejét,
az a koszos ing bárkié lehet,
de sohasem a tied.”

Átváltozik virággá, fejjel a Nap felé, de már hullatja szirmait.

Virág vagyok. Istenben nem hiszek,
nem érzek, nem látok,
nincs emlékem rólad, és nem várom,
hogy megmentes.
Létezésem oka egészen egyszerű,
banális dolog, te úgy hívod, hogy szép,
én úgy, hogy esendő, hogy nemsokára meghalok.

A halálban szép vagy, semmi más,
nem támadsz fel, és nem ér el semmilyen megnyugvás.

Ha ez elég, legyél virág,
téged visznek majd szeretkezéshez,
temetőt felkoszorúzni, ott leszel mindenhol,
és fáradhatatlanul dicséred a szépet,
hogy sárgán-pirosan elmosódnak
az emlékek,
nem leszel semmi,
csak ami mindig voltál és vagy,
az emberről egy ének.

HORVÁTH LÁSZLÓ: Időrács